

O B S A H

	Str.
<i>Předmluva</i>	5—6
<i>Vysvětlivky k poznámkám</i>	10
<i>Úvod</i>	11—23
<i>Poznámky</i>	18—23
I. Právnícký život v českých zemích v druhé polovině 17. století	24—63
<p>Feudální absolutismus v českých zemích 24; zosřtení třídního boje a vyvrcholení tzv. druhého nevolnictví 24—25; posilování státního aparátu a zvyšování odborné úrovně byrokracie 25—32; změny ve složení právníckých kádrů v době pobělohorské 33—34; polemika Proškovského s Kyblinem 34—37; typické právnícké rodiny a jejich vztahy k vládnoucí třídě 38—41; počátky právní nauky na universitě 41—42; první profesoři 42; Schambogen 42—44; počátky právního studia v Olomouci 44; právníci apelačního soudu 45—47; upevnění feudální právní kultury po třicetileté válce 48. — <i>Poznámky</i> 48—68</p>	
II. Právnícké písemnictví v Čechách a na Moravě po třicetileté válce	69—102
<p>Feudální rysy právnícké literatury 69—70; primát universitního písemnictví 70—73; kanonistická literatura 73—74; usus modernus v našich zemích 74—76; civilistická literatura 76; procesualistika a nauka trestního práva 77—78; feudistika 78; právní nauka v područí theologie 78—79; theologické písemnictví o právu z této doby 79—80; teorie práva v pozdní scholastice 80—83; její učení o soukromém vlastnictví 83—84; o právu obligačním 84—85; o rodinných vztazích 85—86; o subjektech práva 86—87; státověda pozdní scholastiky 87—88. — <i>Poznámky</i> 88—102</p>	
III. Počátky přirozenoprávní nauky na našem území	103—162
<p>Prvotní akumulace a kapitalistické výrobní vztahy ve druhé polovině 17. století 103—105; krise existujícího feudálního právního řádu a projekt kodifikace z r. 1709 105—107; první etapa kodifikačních prací 107—109; krise právnícké výuky na počátku 18. století a Birelliho reformní návrh 109—110; počátky literatury veřejného práva a její význam 111—114; renesance problematiky českého státního práva v literatuře v době nástupnické krise 114—117; vlivy cizí přirozenoprávní literatury: Grotius 117—120; generace právníků z počátku 18. století 120—122; W. X. Neumann</p>	

a jeho civilistické práce 122—125: další postup kodifikačních prací 125—126: Neumannova diskuse se Zenckerem o platnosti římského práva v Čechách 126—128; Neumannova činnost při kodifikačních pracích a třetí etapa českomoravské kodifikace 128 až 130; počátky literatury historickoprávní 130—133; literatura domácího práva 133—134; první vyspělý přirozenoprávník: N. I. Königsmann 134—138; pokrokový směr na universitě ve čtyřicátých letech 138—140; čtvrtá etapa a závěr pražské kodifikace 140—141; počátky osvícenství mimo universitu: Ramhofský 141—145; osvícenské ohnisko v Olomouci: Societas incognitorum 143—144. — *Poznámky* 144—162

IV. Období tereziánské (léta padesátá a šedesátá) 163—201

Rozvoj koncentrovaných manufaktur v první polovině 18. stol. 163—165; teorie vídeňského merkantilismu a J. G. Justi 165—167; byrokratisace zemské a krajské správy a další tlak na zvýšení odborné úrovně byrokracie a justičního personálu 167 až 170; reforma právnických fakult v l. 1753—1754 170—172; ideolog tereziánského osvícenství: van Swieten 172—173; počátky nové orientace právní nauky v Rakousku 174—175; tereziánští direktori: Kressel, Heinke, Stephan 175—178; kodifikační práce za vlády Marie Terezie 178—179; vídeňská universita po roce 1753: P. J. Riegger, Martini 179—181; opora právnického osvícenství v Praze: F. L. J. Schrodtt 181—182; teoretické základy osvíceného absolutismu a učení o revoluci v osvícenské státovědě 182—184; A. Fincken a J. A. Schuster 184—185; další tereziánští právníci: Douzeaidans, Dewald, Dworzak, Feigl 186—187; soudy a úřady za vlády Marie Terezie 187—188; protiosvícenský směr v právní nauce: Jurain 188—190; rozklad protireformačního tábora 190 až 191; učení o poměru státu a církve a o církevní organizaci 191 až 192; aféra Rautenstrauchova 192—194. — *Poznámky* 194—201

V. Období josefinské (léta sedmdesátá a osmdesátá) 202—253

Další rozvoj kapitalistické výroby po polovině 18. století 202—203; josefinská generace osvícených právníků 203—205; Sonnenfels a politická věda jako teoretický základ josefinské politiky 206—209; Sonnenfelsovi žáci v našich zemích: — J. I. Butschek 209—211; — L. L. Schulz 211—212; ohniska osvícenství v Praze — Seibtův kruh, Společnost nauk, zednářské lóže 212—214; university po zrušení jesuitského řádu 214—215; josefinští profesori práv: — J. A. Riegger 215—221; — Josef Mader 221—223; — V. Dinzenhofer a F. Woldřich 223—225; další právníci josefinských Čech 225—226; konservativci: — Gross a Bretfeld 226—228; poměry v Olomouci 228—230; J. V. Monse a vítězství osvícenství v právní nauce na Moravě 230—234; další byrokratisace státního aparátu 234—236; kodifikační práce za vlády Josefa II. 236—237; učení o společnosti v osvícenské právní literatuře 237—241; státní politika v poddaných záležitostech 241—242; josefinské zákonodárství 242—244. — *Poznámky* 244—253

VI. Právnická literatura v českých zemích v době osvícenství 254—307

Vliv reformy právnických fakult na vývoj právnické literatury 254—259; osvícenské časopisy 259—260; poměry censurní 260 až

263; domácí přirozenoprávní literatura 263—265; přirozenoprávní filosofie v rukou buržoasních ideologů 265—266; literatura státního práva 266—269; finanční právo 269—270; nauka mezinárodního práva 270—272; feudistika 272—273; význam kanonistiky v osvícenském myšlenkovém životě 273—274; kanonistická literatura 274—278; přechod od pandektní formy římského práva k »osvíceným« zákoníkům 278—279; osvícenská kritika římského práva — Gross, Butschek, Schlosser 279—286; myšlenka nové kodifikace 286—289; literatura civilistická 289—292; literatura procesního práva 292; nauka trestního práva 292—295; politické vědy a statistika 295—296; dějiny obecného práva a říšské dějiny německé 296—297; kritický směr českých právních dějin 297—298. — *Poznámky* 299—307

VII. *Konec osvícenství* 308—340

Reakce proti zákonodárství Josefa II. 308—310; byrokracie hájí jeho výsledky 310—311; ústupky šlechtě a regresivní perioda zákonodárství 311—312; reakce na francouzskou revoluci v právnických kruzích 312—316; definitivní rozchod s feudalismem v poddanských masách 316—318; Grossova obhajoba robot na právnické fakultě 318—319; účinky reakce na francouzskou revoluci na osvícenské právníky 319—321; právnícké studium v letech devadesátých 321—324; odchovanci osvícenství na katedrách: J. Veith, M. A. Kopetz, M. Schuster a další 324—326; ostatní osvícenští právníci v letech reakce 326—328; závěr rakouských kodifikačních prací 328—330; nedostatek ekonomických předpokladů pro feudální reakci a hospodářská situace koncem 18. a počátkem 19. století 330—332; teoretikové feudální reakce: Puteani, Lexa, Glaubrecht 332—334; počátky liberalismu a výhled k revoluci r. 1848 334—335. — *Poznámky* 336—340

<i>Příloha I.</i> — Profesori pražské právnícké fakulty v l. 1654—1754	341
<i>Příloha II.</i> — Profesori pražské právnícké fakulty v l. 1754—1848	342
<i>Příloha III.</i> — Profesori práv při universitě v Olomouci	343
<i>Rejstřík</i>	344—356
<i>Seznam vyobrazení</i>	357